

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **R. E., nar.**
státní příslušnost
t. č. pobytem
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. OAM-369/ZA-ZA11-LE29-2018,

takto:

Žaloba **s e z a m í t á.**

Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou ze dne 13. 6. 2018, doručenou krajskému soudu téhož dne, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. OAM-369/ZA-ZA11-LE29-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí, neboť má za to, že žalovaný nepřihlédl k důvodům uváděným žalobcem a své zdůvodnění uzavírá tím, že na území neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by vzhledem k tomu, odkud žalobce pochází, znamenal pro žalobce jakékoliv nebezpečí. Dle žalobce zbrojený konflikt na nadále graduje a z ukrajinských médií je navíc zřejmé, že Mírové dohody z Minsku jsou stále porušovány. Žalobce namítá, že bezpečnostní situace na je nedostatečně zmapovaná. Ačkoliv je ohnisko bojů především v, týká se tento konflikt celého území a nejen z bezpečnostního hlediska, ale i z ekonomického. Žalobce má důvodné pochybnosti, že v případě, kdy by se musel vrátit na, byl by povinen nastoupit základní vojenskou službu a poté by byl odeslán k bojům na východní část, existovalo by tak reálné riziko újmy na jeho zdraví či životě. O tom, že jsou do války povoláváni i absolventi základní vojenského výcviku svědčí minimálně dle mínění žalobce i rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, který řeší případy obdobné jako je případ žalobce (např. usnesení č. j. 10 Azs 238/2016-33, 6 Azs 12/2018-34, 7 Azs 34/2017-26, 6 Azs 290/2017-23). Mezi ukrajinskými státními příslušníky je všeobecně známo riziko, že v případě nastoupení základní vojenské služby jsou tyto osoby posílány posléze do bojů a situace na, tedy jakým způsobem probíhá na mobilizace je téměř netransparentní a pro okolní svět nezjistitelná. Navíc mobilizace je na s největší pravděpodobností realizována v utajovaném režimu, resp. se tyto informace o mobilizaci nezveřejňují a žalobce neví, jak má prokázat jím tvrzené skutečnosti, které jsou zřejmé téměř každému ukrajinskému příslušníkovi, ale nezveřejňují se a jsou tak obtížně dosažitelné i pro organizace uváděné žalovaným. Žalobce se domnívá, že návratem do jeho vlasti existuje reálné riziko ohrožení na jeho zdraví či životě a žalovaný tak jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany nesprávně posoudil, jestliže jí nevyhověl.
3. Žalovaný k žalobě uvedl, že žalobce ve vlasti neměl žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany a ani v případě návratu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy. Žalovaný trvá na tom, že posoudil zákonným způsobem žalobcovu obavu z nástupu do ukrajinské armády. Poukázal na Výnos č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 prezidenta o demobilizaci posledních branců a záložníků povoláných do armády během bojů s proruskými separatisty na východě země. Podle tohoto výnosu jsou do bojů nasazováni jen dobrovolníci a profesionální vojáci. Jako křesťan by se dle žalovaného mohl vyhnout absolvováním náhradní vojenské služby. Žalovaný uvedl, že je mu známo, že žádost o udělení přechodného pobytu na území České republiky byla dne 6. 12. 2017 zamítnuta a žádost jeho matky o udělení přechodného pobytu byla taktéž zamítnuta, žalobce s ní však nepobývá ve společné domácnosti. Žalovaný z důvodů uvedených navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu vyplývá, že dne 30. 4. 2018 si žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice. Dne 4. 5. 2018 k žádosti uvedl následující skutečnosti. Na

naposledy bydlel v, odkud vycestoval do dne 10. 7. 2015 a následně v září 2015 přijel do České republiky. Při pohovoru dne 4. 5. 2018 žalobce uvedené doplnil o informace, že do České republiky přicestoval za svojí matkou, která se zde vdala a žije tu. Vypověděl, že v České republice měl udělený přechodný pobyt, který byl vázán na jeho přítelkyni, v roce 2017 se s ní však rozešel, proto byl jeho pobyt zrušen. K obavám z nástupu

do armády sdělil, že když byl naposledy na, tak už odvody probíhaly a situace se nezměnila, což vidí na internetu a ve zprávách. Někdy v roce 2017 mu volala babička, že domů dostal předvolání z vojenské správy, ale neví, co bylo obsahem dopisu. Dle žalobce pokud by se vrátil na, určitě by byl povolán do armády a musel by absolvovat základní vojenskou službu, která trvá asi rok. Po absolvování výcviku jsou vojáci posíláni do bojů na východ Žalobce zná kamarády, kteří se vrátili a mají psychické problémy.

5. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských

práv na Konkrétně se jednalo o Informace OAMP: – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 22. 1. 2018; Výroční zpráva organizace Human Rights Watch 2018 – ze dne 18. 1. 2018, Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017; Výroční zprávy Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018 a Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na v roce 2017 ze dne 20. 4. 2018.

6. Po posouzení tvrzení žalobce dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod

ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný následně nedospěl k závěru, že by žalobce ve vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Taktéž žalovaný nespátřil důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, neboť v České republice nebyl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce. Na situaci žalobce ani nedopadá § 14 zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal skutečnosti pro udělení humanitárního azylu. Taktéž žalovaný nepřistoupil k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť tento neuvedl, a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Co se týče obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby, dle napadeného rozhodnutí obecně platí, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. K tvrzené zhoršené bezpečnostní situaci na žalovaný uvedl, že z dostupných zdrojů vyplývá, že na území neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by vzhledem k tomu, odkud žalobce pochází, pro něj znamenal jakékoliv nebezpečí.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

7. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
8. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. Žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí, neboť má za to, že žalovaný nepřihlédl k jeho obavě z nastoupení základní vojenské služby a z hrozícího nebezpečí z důvodu ozbrojeného konfliktu na
11. Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žalobce o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
13. Krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak v řízení před žalovaným ani před zdejším soudem nenamítl takovou okolnost, pro niž by bylo možno uzavřít, že by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů dle § 12 písm. b)

zákona o azylu. Soud proto dospěl k závěru, že v případě žalobce není naplněn žádný z důvodů udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu.

14. K otázce azylové relevance obavy z nástupu vojenské služby se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své judikatuře již nespočetněkrát. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 -44, uvedl, že *„[s]amotné odmítání [branné povinnosti] odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* Z těchto důvodů pak není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Jak uvedl i žalovaný, branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci rozhodně nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu. Se stejným výsledkem byla posouzena azylová irelevantnost branné povinnosti ve vztahu k aktuálnímu konfliktu na například také v usneseních ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 80/2017-40, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016-2, nebo ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31.
15. Krajský soud se také ztotožňuje s žalovaným, že žalobce zároveň neuvedl ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu tak v posuzovaném případě zjevně nebyl naplněn.
16. K bezpečnostní situaci na, a tedy i možnému důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 4a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 4. 10. 2018 č. j. 5 Azs 115/2018-34: *„Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015-23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016-36). Oblast, z níž stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země, dle vlastního vyjádření stěžovatele před odjezdem z žil na západě ve městě, tedy „v místech nacházejících se pod plnou kontrolou ukrajinské ústřední vlády a kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají a nedochází k žádným bezpečnostním incidentům.“ (jak vyplývá z informace OAMP- ze dne 24. 7. 2017 založené ve spise).“* Přestože se v citovaném usnesení hovořilo zejména o situaci v městě, dle závěru soudu jsou východiska obsažená v odkazovaném usnesení Nejvyššího správního soudu plně použitelná i v daném případě, neboť i (poslední bydliště žalobce) se nachází na samotném západě (dokonce ještě západněji než město), a tudíž se nepříznivá bezpečnostní situace na východě země nedotýká bydliště žalobce v zemi původu. Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č. j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je *„nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde*

k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může

s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu, jakož ani z tvrzení žalobce nevyplývá.

17. Nad rámec nutného odůvodnění krajský soud nicméně uvádí, že nebylo též možno uvažovat ani o udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, neboť žalobce nebyl a není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14. V úvahu nepřípadala ani aplikace § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny), neboť nikdo z rodinných příslušníků žalobce nepožíval (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a nepožívá doplňkové ochrany (ostatně nic z výše uvedené nebylo tvrzeno, žalobce se domáhal udělení mezinárodní ochrany podle § 12 a 14a zákona o azylu).
18. Na tomto místě je nutno připomenout, že ze žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z protokolu o pohovoru k této žádosti je zřejmé, že se žalobce snaží legalizovat prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu svůj pobyt na území České republiky. K žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dle svého tvrzení přistoupil až v době, kdy měl z území České republiky vycestovat. Nutno také zdůraznit, že žalobce poprvé přicestoval do České republiky v září roku 2015 a žádost o mezinárodní ochranu podal až dne 30. 4. 2018. Jednání žalobce se tak krajskému soudu jeví jako účelové, neboť kdyby měl skutečně strach o svůj život a zdraví v zemi původu, podal by žádost o udělení mezinárodní ochrany již při první možné příležitosti, tedy již v roce 2015.
19. Nejvyšší správní soud však setrval na judikatuře, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V odůvodnění rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Není ani prostředkem pro řešení takových problémů, které nastaly po příchodu cizince na území České republiky. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro udělení azylu. K obdobným závěrům dospěl kasační soud také v odůvodnění rozhodnutí ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005-48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005-53, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69. Žalobce však činí přesně to, co soudní praxe označila za nepřijatelné - prostřednictvím institutu azylu se snaží legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
20. Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. se souhlasem obou účastníků řízení.
21. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení

nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. února 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.